

JULIE KLASSEN

A woman in a red Victorian dress and bonnet stands on a path in a landscape. In the background, there is a bridge over a river and a large, ornate house. The sky is dramatic with clouds and a bright light source.

DE BRUG NAAR HET EILAND

ROMAN

Julie Klassen

De brug naar het eiland

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor onze zoons Aaron en Matthew.

We houden veel van jullie allebei.
En met diepe dankbaarheid aan allen
die voor ons gezin hebben gebeden.
We stellen uw gebeden bijzonder op prijs.

De hele mensheid is van één auteur, en is één boekdeel...

Niemand is een eiland, dat op zichzelf staat.

– dichter John Donne

Laat ieder mens de brug prijzen die hem naar de overkant draagt.

– Engels spreekwoord

Daarom zal iedere heilige tot U bidden

ten tijde dat U Zich laat vinden.

Voorzeker, een overstroming van machtige wateren

zal hem niet bereiken.

– Psalm 32:6

1

April 1819

Benjamin Booker zat met bonzend hart in de Old Bailey. Zijn belangrijkste zaak tot nu toe kwam eindelijk voor het gerecht; zijn kans om zich te bewijzen aan de partners van de firma.

De rechtszaal bood hetzelfde rumoerige toneel als altijd: la-waaiige toeschouwers en journalisten op de tribune, rondlopende getuigen die op hun beurt wachtten, en advocaten met pruik die elkaar opjutten als bokseers in de ring.

De voorname zalen glansden van gewreven houten lambriseringsen en een gekroond kruis sierde de muur boven de verhoogde rechterstoel, waar een rechter met een witte pruik op zat, pronkend in zijn toga. Links van hem zaten twaalf mannelijke juryleden bij elkaar in hun drie rijen banken naar een getuigenis te luisteren.

Als procureur was het werk van Benjamin allemaal voorbereidend werk geweest – op de achtergrond. Nu was het aan de advocaat die hij in de arm had genomen om de zaak te bepleiten. Benjamin zat aan de zijlijn en bad in stilte om succes. Met een steek van schuldgevoel drong het tot hem door dat hij de laatste tijd niet had gebeden. Hij was er zo zeker van geweest dat Susan Stark de waarheid vertelde, dat hij zijn carrière en goede naam op het spel had gezet om de afloop van dit proces.

Het bleek een ramp te worden.

Dit was er aan de hand: William Stark was getrouwd met Susan Wettenhall, een adembenemende schoonheid zonder fortuin. Nu had hij kennisgemaakt met een rijke erfgename die vijfduizend per jaar verdiende en hij had spijt gekregen van zijn

keuze. Omdat een echtscheiding nagenoeg onmogelijk was, had hij besloten zijn huidige vrouw van bigamie te beschuldigen om zich op die manier van haar te bevrijden. Hij beweerde dat hij ontdekt had dat ze al getrouwd was.

Maar zijn vrouw had het bewijs aan haar kant: brieven tussen haar echtgenoot en de erfgename met wie hij wilde huwen, getuigen die gezien hadden dat de twee elkaar op clandestiene wijze ontmoetten, zelfs een krantenadvertentie die meneer Stark had geplaatst waarin hij een beloning uitloofde voor degene die Jane Wilson heette – een heel veel voorkomende naam – en die in de zaak wilde getuigen.

Benjamin zelf had de dominee ontmoet die de heer en mevrouw Stark een jaar geleden in het huwelijk had verbonden. Alles leek in orde. Toch had hij al zijn overredingskracht moeten gebruiken om een bekende advocaat te bewegen de onrechtvaardig behandelde vrouw voor de rechtbank te verdedigen. Meneer Sullivan had aanvankelijk nee gezegd, maar toen Ben hem had verzekerd dat ze zouden winnen, had hij de opdracht aangenomen.

Meneer Knowles, voor de eisende partij, was begonnen met het oproepen van de koster van de St. James, Piccadilly, waar Susans eerste huwelijk naar verluidt had plaatsgevonden.

De koster haalde een huwelijksregister tevoorschijn met een inschrijving van ene Enos Redknap en Sukey Hall. De naam van de bruid leek op mevrouw Starks meisjesnaam, maar was niet hetzelfde. De koster gaf toe dat hij zich de betrokken personen niet herinnerde, noch kon hij de beklagde voor het hekje benoemen.

Ze waren zo goed begonnen.

Maar toen had een tweede getuige, ene mevrouw Pruitt, vroeger Jane Wilson, de beklagde geïdentificeerd als Sukey Hall en gezegd dat ze op de bruiloft aanwezig was geweest.

Vorbereid op deze mogelijkheid vroeg Sullivan haar: 'Kan iemand bewijzen dat u de Jane Wilson bent die het register had getekend?'

‘Mijn echtgenoot en mijn zuster zouden natuurlijk kunnen instaan voor mijn meisjesnaam.’ De getuige wees op het register dat voor haar lag. ‘En dat is mijn naam, daar in dat boek. Ik weet zeker dat het mijn handschrift is.’

De vrouw was heel overtuigend. Benjamin kreeg het benauwd en hij begon duizelig te worden. *Kalm blijven, Booker*, vermaande hij zichzelf.

Sullivan toonde de advertentie die meneer Stark had geplaatst en vroeg de getuige of ze een vergoeding had gekregen voor haar getuigenis. Ze ontkende het, maar Benjamin hoopte dat er twijfel was gezaaid in de hoofden van de juryleden.

Vervolgens getuigde de voormalige eigenares van een pension, en toen begon hun zaak helemaal uit elkaar te vallen. Ook zij herkende mevrouw Stark als de vroegere Sukey Hall. Ze was geen getuige geweest van de trouwerij zelf, maar had later het glas geheven op het paar in haar huis, waar juffrouw Hall destijds enkele kamers had gehuurd.

Benjamin voelde Sullivans geschokte en boze blik van opzij, maar bleef hardnekkig voor zich uit staren met een samengeknepen maag van ellende. Had hij deze cliënte verkeerd beoordeeld? De firmanten zouden zo’n blunder niet door de vingers zien. Erger nog, als hij zijn baan kwijtraakte, zou hij tot in het oneindige van zijn vader moeten horen: ‘Ik heb het je gezegd.’

Vanaf de beklagdenbank protesteerde mevrouw Stark: ‘Krijgt u ook een deel van die vijfduizend, mevrouw? Vast wel!’

‘Helaas niet, kind,’ antwoordde de oude vrouw opgewekt. ‘Ik heb tegenwoordig geen rooie cent.’

Sullivan stelde de bejaarde getuige enkele vragen, in de hoop iets op haar geheugen te kunnen aanmerken, maar de tachtiger was nog heel scherp.

Ten slotte betrad meneer Stark zelf de getuigenbank.

‘Kijkt u naar de jonge vrouw voor het hekje,’ droeg Knowles hem op. ‘Bent u met haar getrouwd?’

‘Ja, op zes april dit jaar.’

‘Leefde haar eerste echtgenoot toen nog?’

‘Ja... hij leeft nu nog. Hoewel ik pas kortgeleden te weten ben gekomen dat hij bestaat.’

‘Hoe komt u aan die wetenschap, terwijl het de raadsman van de verdediging kennelijk is ontgaan?’ Knowles wierp een sluwe blik op Sullivan, die op zijn beurt kwaad naar Benjamin keek.

Meneer Stark verklaarde: ‘Mijn vader was achterdochtig en nam een man van Bow Street in de arm om onderzoek te doen naar zijn nieuwe schoondochter. Die heeft ontdekt dat ik zonder het te weten bedot was door een vrouw die al getrouwd was.’ Meneer Stark kleurde bij die bekentenis. ‘Ze heeft me wat wijsgemaakt.’

Susan richtte een droeve blik op de rechter. ‘Ik heb meneer Stark nooit om een cent gevraagd, eerlijk waar. En hij zeurde me elke dag aan mijn hoofd om met hem te trouwen. Hij wist wie ik was. Het was geen geheim voor hem. En toch is hij met me getrouwd.’

Daar had je het. Ze had nagenoeg bekend. Ben was misselijk toen hij besepte dat de vrouw recht in zijn gezicht had gelogen en hij had ieder bedrieglijk woord geloofd.

Meneer Stark keek haar aan en zei koud: ‘Als je denkt dat ik willens en wetens een bigamisch huwelijk was aangegaan met een vrouw van lichte zeden, dan vergis je je schromelijk.’

Gal kwam omhoog in Benjamins keel.

Sullivan ondervroeg meneer Stark halfslachtig en plichtmatig en riep geen van de getuigen op die hij klaar had staan. Benjamin wist dat het voorbij was. Zijn hart zonk en zijn carrière erbij. Hij was in de luren gelegd door een mooie, leugenachtige vrouw, net als meneer Stark. Hij had volkomen gefaald.

Uiteindelijk gaf de beklagde zich over aan de genade van het hof en smeekte om mildheid met een beroep op armoede en zorgen.

De jury beraadslaagde kort met elkaar en verklaarde haar schuldig. De rechter veroordeelde haar tot zes maanden gevangenschap in een opvoedingsgesticht en een schadevergoeding van een shilling.

Het was duidelijk dat ze het honorarium van de advocaat niet zelf zou betalen. Omdat hij Sullivan in de arm had genomen, was de firma aansprakelijk voor zijn honorarium. Benjamin besloot het van zijn eigen povere spaargeld te betalen.

Sullivan was furieus en vernederd door de klinkende nederlaag. Hij siste fluisterend dat hij aan iedereen zou vertellen dat Benjamin Booker voor de onschuld van de vrouw had ingestaan en hem had overgehaald de zaak tegen beter weten in aan te nemen.

Benjamin kon het hem niet kwalijk nemen. Hij was ook boos op zichzelf en dacht met angst en beven aan meneer Hardy's reactie als hij van zijn kolossale mislukking zou horen. Iedereen zou er gauw genoeg van horen, dankzij kletsende toeschouwers, verkneukelende tegenstanders en schrijvende journalisten.

Toen de verdachte werd weggeleid dwong Benjamin zichzelf haar aan te kijken.

'Het spijt me, meneer Booker,' zei ze. 'Ik had nooit gedacht dat ze Jane zouden vinden nadat ze getrouwd was. En wie had kunnen vermoeden dat die oude vrouw nog leefde? Ze hebben haar pension jaren geleden al gesloopt. Nou ja. Bedankt voor de moeite.'

'Ik zou het niet gedaan hebben als ik geweten had dat u glashard loog.'

'Ach... ' zei ze bedroefd. 'Ik mis de bewondering die ik eens in uw ogen zag.' Ze knipperde tegen onverwachte tranen. 'Eerlijk gezegd heeft Enos me zes maanden na ons trouwen al verlaten om achter een operazangeres aan te gaan. Ik moest me zelf maar zien te redden. Te laat ben ik te weten gekomen hoe gevaarlijk hij was, dus ik heb mijn naam veranderd om mezelf te beschermen. Toen meneer Stark me het hof begon te maken, leek het het beste wat me kon overkomen. Ik vond dat ik niet anders kon dan opnieuw trouwen om in leven te blijven.'

Is er iets van waar? vroeg Benjamin zich af. Hij verhardde zich tegen haar trucjes – had hij dat maar eerder gedaan – en liep met gebogen hoofd en een brandend gezicht de rechtszaal uit, gevolgd door smadelijk gejoel.

Benjamin trok zich terug in de kantoren van Norris, Hardy en Hunt. Meneer Hardy was niet op kantoor maar naar een cliënt, dus Ben moest tot vanavond wachten voordat hij met hem kon praten. Hij zag als een berg tegen het gesprek op en verlangde er tegelijkertijd naar, in de hoop op absolutie van zijn mentor, of op zijn minst begrip.

Benjamin treuzelde tot het bijna donker was voordat hij het kantoor verliet. De lantaarnopstekers hadden de straatverlichting al aangestoken toen hij Lincoln's Inn Field overstak en door Coventry Street naar de Queen's Head sjokte. Meneer Hardy gaf sinds lange tijd de voorkeur aan dit afgelegen café boven de Seven Stars, dat wel dichterbij lag, maar waar het zo vol zat met leden van de juridische stand dat alle gesprekken afgeluisterd konden worden door rivalen.

Benjamin nam zijn hoed af, betrad het stille gebouw en overzag het interieur. Het donkere hout, de warme vuren en knusse hoekjes beloofden normaal gesproken comfort en plezier. Maar dit keer niet.

Meneer Hardy was er al en zat een sigaar te roken in hun gewone hoekje bij de open haard. De oudste firmant dronk normaal gesproken niets sterkers dan bier. Vanavond stond er een glas whisky voor hem.

Benjamin begreep het. Ook hij verlangde naar de verlichting van sterke drank, maar zag ervan af, omdat hij wist hoe tijdelijk de verlichting zou zijn en hoe pijnlijk de gevolgen. 'Het spijt me, meneer. Het spijt me vreselijk. Ik was volkomen overtuigd van haar onschuld.'

Het magere, knappe gezicht van de oudere man leek ineens ouder dan zijn vijfenvijftig jaar. 'Dat weet ik. Je hebt je naam ervoor op het spel gezet... en die van Sullivan.'

Benjamin kromp in elkaar. 'En nu heb ik niet alleen mijn eigen professionele reputatie maar die van de hele firma onherstelbare schade toegebracht.'

Robert Hardy hief een hand. 'Het is niet nodig om het allemaal nog eens te herkauwen. Sullivan heeft me opgezocht en

op de hoogte gesteld van de bijzonderheden. Hij verklaart dat hij geen cliënten meer voor ons wil representeren. En hij is een van de besten.’

Benjamin ging zitten, gehuld in een nevel van tabaksrook – een geur van citrus en specerijen omringde hem. ‘Nogmaals, meneer, het spijt me. Ik –’

‘Genoeg verontschuldigungen,’ snauwde Hardy. ‘Spijt lost de problemen niet op. Soms moet er actie worden ondernomen.’

De scherpe woorden waren een klap in Bens gezicht. Meteen was hij weer een kleine jongen die in elkaar kromp onder de strenge afkeuring van zijn vader. Was meneer Hardy van plan om hem te ontslaan? Hij kon het hem niet kwalijk nemen als dat zo was.

Zijn mentor keek hem onderzoekend aan en zijn blik verzachtte. ‘Nou ja, ik zal niet nog meer as op je hoofd stapelen. Je hebt jezelf al voldoende veroordeeld voor ons beiden. Ik wijt het aan dat verdraaide mens.’

Benjamin knikte. ‘Ik geloofde haar oprecht, meneer. Wat een toneelspeelster is dat. En wat een dwaas ben ik, een stomme, goedgegelovige dwaas.’

Hardy zuchtte. ‘Je bent niet de eerste man die in de luren gelegd wordt door een mooie vrouw en je zult ook niet de laatste zijn.’ Hij liet de whisky in zijn glas ronddraaien. ‘Het is voorbij. Je hebt gedaan wat je vond dat gedaan moest worden. Je hebt veel op het spel gezet om iemand te beschermen voor wie je achting had, al bleek die achting misplaatst. Het is in zekere zin loffelijk. Maar de prijs zal betaald moeten worden, vergis je niet.’

Weer zuchtte de oudste firmant en staarde voor zich uit. ‘Wat een zware jaren zijn het geweest. Mijn lieve vrouw overleden. Het teleurstellende huwelijk van mijn dochter. Norris die met pensioen ging. Capstone die de stad verliet om nota bene in een of ander boerengehucht praktijk te gaan voeren. Een platelandsprocureur! Ik hoop dat jij dat niet van plan bent?’

‘Nooit, meneer. U weet dat ik een Londenaar ben, geboren en getogen.’

Hardy knikte. ‘En nu dit... Het is een slag, ik kan het niet ontkennen.’

Benjamin boog zijn hoofd, zijn oren gloeiden van schaamte.

Hardy zag het, boog zich over de tafel en gaf een troostend kneepje in Bens schouder. ‘Kop op. We ploeteren wel verder.’

Hardy leunde achterover en speelde met zijn glas. Het gleed uit zijn hand en er klotsten een paar druppels over de rand. Zelden had Ben hem zo van slag gezien.

Meneer Hardy keek op zijn horloge en stond abrupt op. ‘Ik wist niet dat het al zo laat was.’ Hij haalde een paar versleten, bevlekte handschoenen tevoorschijn die niet veel beter waren dan die van Benjamin. Zonder echtgenote had de zorg voor de kleding van een man te lijden, veronderstelde hij.

Hardy voegde eraan toe: ‘Cordelia verwachtte me een uur geleden al.’

Benjamin stond eveneens op, slikte en vroeg: ‘Hoe gaat het met uw dochter?’

‘Goed. Ze is zo rond als een ton. Mijn eerste kleinkind kan elke dag geboren worden.’

‘O... Gelukkigwens, meneer. U had het eerder kunnen zeggen.’

‘Ik wilde geen zout in de wond wrijven.’

‘Helemaal niet, meneer. Ik ben blij voor u beiden.’

‘Dank je.’

Benjamin volgde hem naar buiten. Ze gingen de hoek om op weg door Haymarket Street, met de zuurzoete geuren van het café nog in hun kleren.

Omdat na het donker vaak struikrovers op de loer lagen, zei Benjamin: ‘Ik loop met u mee naar huis, meneer.’

‘Hoeft niet.’

Niettemin bleef Benjamin naast hem lopen. Hij was al jaren aan zijn zijde en het leek alleen maar juist om naast hem te lopen na zo’n moeilijke dag.

Toen ze St. James’s Square naderden, klonk er een schreeuw: de alarmkreet van een nachtwaker. Ze liepen op het geluid af, in de richting van het plein.

Ze hoorden een vrouw luid jammeren. De juristen wisselden een bezorgde blik en haastten zich langs het standbeeld van William III en door het parkje in het midden van het plein.

St. James's Square was modieus en populair bij de hogere standen en de adel. Maar de huizenrijen aan de bescheidener zuidkant werden bewoond door kunstenaars, staatslieden en vaklui.

Toen ze deze huizen naderden, zag Benjamin een bejaarde nachtwaker staan onder het portiek van nummer 23, waarin lampen brandden.

Meneer Hardy hapte naar adem. 'De woning van de familie Wilder...' Hij wendde zich gespannen tot Benjamin. 'Hier woont Percival Norris.'

Meneer Norris had zich nagenoeg teruggetrokken van Norris, Hardy en Hunt om zich te richten op het landgoed van de familie Wilder, waarvan hij de enige bewindvoerder was. Benjamin had de man enige tijd niet gezien, maar zijn naam bleef staan op de deur van hun kantoor, op hun briefpapier en in vele oude dossiers.

Achter de nachtwaker stond een dienstbode van middelbare leeftijd te huilen in haar zakdoek.

Meneer Hardy sprak de nachtwaker aan: 'Ik ken de heer die hier woont. Wat is er gebeurd?'

'Ik vrees dat hij dood is, meneer.'

Daarop begon de dienstbode luider te jammeren.

De zilvergrijze nachtwaker trok een gezicht en wees met zijn duim naar het huis. 'De politie is net naar binnen.'

Benjamin keek naar zijn mentor, zijn hart deed pijn om de man die al zoveel verloren had. 'Wat vreselijk voor u, meneer.'

Korte tijd later kwam een agent de voordeur uit. Benjamin herkende de jonge Buxton van enkele eerdere zaken.

De agent zag hen en zei: 'O, goedenavond, meneer Hardy. Meneer Booker. U zult het wel gehoord hebben. Uw meneer Norris is vermoord.'

'Vermoord?' echode meneer Hardy. 'Lieve help. Hoe? Weet u het zeker?'

De agent knikte. ‘Zo ziet het er wel uit. Een indringer, denk ik. Ik ga, ik moet Bow Street en de schouwarts inlichten.’

Met een grimmig gezicht vroeg Hardy: ‘Mag ik naar binnen? Hij was een oude vriend van me.’

Agent Buxton aarzelde en haalde toen zijn schouders op. ‘Ik zie niet in waarom niet. Jullie juristen weten dat je niets moet verstoren. Er komt geheid een gerechtelijk onderzoek.’ Hij gaf de nachtwaker opdracht de wacht te houden en liep met grote stappen weg om de juiste autoriteiten te waarschuwen.

Benjamin bood aan: ‘Ik ga wel met u mee naar binnen.’

Hardy aarzelde. ‘Dank je, Ben. Maar ga jij maar naar huis. Je hebt genoeg crisissen gehad voor één dag.’

‘Nee, meneer. Het is het minste wat ik kan doen. U moet niet alleen zijn.’

Toen de oudere man niet langer protesteerde, zette Benjamin een voet op de trap en keek naar de deurklink. ‘Geen spoor van inbraak hier. Is er een achterdeur?’

‘Dat klopt,’ antwoordde de nachtwaker. ‘Die was niet op slot en stond open toen ik aankwam.’

De dienstbode veegde haar neus af. ‘Ik ben hier de huishoudster. Ik zal u de weg wijzen.’ Ze leidde hen door het huis naar de tuin erachter. Benjamin liep naast Hardy, die een vastberaden blik had. Wat afschuwelijk om te weten dat je op het punt stond het dode lichaam te zien van een vriend, zeker als die kennelijk door geweld aan zijn einde was gekomen. Benjamin kreeg een brok in zijn keel bij de gedachte. Hij realiseerde zich dat hij wel vaker een dode had gezien en meer dan hem lief was gewend was geraakt aan bijzonderheden over sterfgevallen.

Bij de achterdeur keken ze ook uit naar sporen van inbraak, maar zagen niets.

‘Deze deur sluiten we niet altijd af,’ zei de huishoudster verontschuldigend.

‘Geen kapotte ramen?’

‘Niet dat ik gezien heb.’ Ze wees door de gang. ‘Eerste deur rechts. Hij had de ochtendkamer in gebruik genomen als kan-

toor.' Zelf ging ze echter niet verder en ze trok zich vlug terug.

De aangewezen deur was dicht. Benjamin zag dat Hardy aarzelde en opende die voor hem.

Binnen brandde een lamp op een hoge kast en verlichtte de kamer. Een man met grijs haar lag met zijn gezicht plat op het bureau, een wang tegen het blad gedrukt, het haar over zijn voorhoofd, zijn zichtbare oog staarde in het niets. Zijn rechterarm lag uitgestrekt over het bureau, een pistool in de hand geklemd. De linkerhand tot een vuist gebald aan de andere kant.

Meneer Hardy liet zijn blik rusten op het wapen. 'Ik wist niet eens dat hij een wapen bezat.'

Benjamin keek van zijn verbijsterde metgezel naar het lichaam. Hij herinnerde zich Percival Norris als krachtig en zelfverzekerd, vol grootsprekerij. Dat was allemaal verdwenen. Slechts een bleke huls van de man was over.

Benjamin overzag het tafereel. 'Makkelijk te zien waarom de politie gelooft dat hij gedood is door een indringer. Bureaulade open. Pistool in de hand. Misschien zag of hoorde hij een vreemde en heeft hij zijn wapen gepakt. Voordat hij kon schieten, heeft de schurk hem vermoord.'

Hardy keek ongelovig rond. 'Hoe? Waarmee?'

'Ik weet het niet.' Benjamin zag ook geen voor de hand liggend wapen, behalve misschien een lege karaf op het bureau. Hij zag ook geen bloed of zichtbare wond op de overledene.

Toen viel zijn oog op een drinkglas dat verspreid door de kamer in scherven op de vloer lag, op de muur was een streep zichtbaar van iets wat langzaam naar beneden droop. Er was een glas gegooid – uit woede of uit zelfverdediging?

De jonge agent kwam terug en kondigde aan: 'De schouwarts kan elk ogenblik komen.' Hij ging bij de deur staan als een schildwacht en stond te wiebelen op zijn hakken.

Een paar minuten later kwam een lange, donkerharige man van een jaar of vijfendertig binnen en bleef abrupt stilstaan toen hij ontdekte dat er mensen in de kamer waren. Of tenminste, twee mensen in het bijzonder. Hij was jong om tot schouwarts

benoemd te zijn en een Westminster-vacature te vervullen. Maar hij was altijd ambitieus geweest.

De schouwarts fronste. 'Wat doet u hier? Is dit een plaats van de misdaad of een sociëteit?'

De agent kromp ineen en zei: 'Sorry, meneer. Ik ken deze twee. Procureurs. Vrienden van de overledene.'

De frons van de schouwarts verdiepte zich dreigend. 'Ik ken hen ook, maar dat wil niet zeggen dat ik hen hier binnen had gelaten.'

'Neem me niet kwalijk, meneer. Het zal niet meer gebeuren.'

Benjamin begroette de man zonder hartelijkheid. 'Avond, Reuben.'

'Benjamin.' De schouwarts drukte zijn kin tegen zijn borst en pinde hem vast met een vernietigende blik. 'Heb je geen belangrijkeren dingen te doen, zeker op dit moment?'

Was het praatje zo snel rondgegaan? Benjamin stak zijn kin naar voren. 'Belangrijker dan de dood van een man?'

'Dat is mijn verantwoordelijkheid. Niet de jouwe.'

'Schiet maar op dan.'

Reuben sputterde. Zijn ogen dwaalden door de kamer, over het lichaam van de overledene en het wapen.

Benjamin wees naar het gebroken glas.

Reuben wendde zich tot meneer Hardy. 'Had meneer Norris de gewoonte om glazen tegen de muur te gooien?'

'Nee,' antwoordde Hardy. 'Alleen om ze leeg te drinken, vaak en snel.'

'Bedoelt u dat hij een zware drinker was?'

Hardy huiverde. 'Helaas wel. Toen ik hoorde dat hij dood was, was mijn eerste gedachte zelfs dat hij zich eindelijk dood had gedronken.' Meneer Hardy sloeg zijn ogen neer alsof hij zich schaamde voor zijn oude vriend.

Dit was nieuw voor Benjamin. Meneer Hardy had tegen hem nooit gezegd dat meneer Norris dronk, waarschijnlijk om diens goede naam te beschermen.

Reuben knikte. 'De lege karaf bevestigt dat.' Hij haalde de

blauwe glazen stop eraf en rook. ‘Gin.’

Toen haalde hij een smal instrument uit zijn binnenzak en streek het haar van de slaap van de overledene. Een kleine snee werd zichtbaar, met gestold bloed. Benjamin rilde van medeleven.

De schouwarts boog zich over de man heen en bestudeerde de wond. ‘Een kleine kneuzing. Hij is ergens mee geslagen.’

Meneer Hardy’s ogen werden groot van schrik. ‘Lieve help.’

Benjamin murmelde: ‘Misschien toen hij op het bureau viel?’

‘Ik denk het niet.’ Reuben boog zich naar de mond van de dode en snoof. ‘Geen gin. Wellicht... sinaasappels?’

Benjamin liep naar de muur, haalde zijn vinger door de plakkerige substantie die naar beneden gleed en snoof. Tussen de geuren van de kamer, leer, wrijfwas en tabak, rook hij sinaasappels, zuur en zoet tegelijk. ‘Sinaasappelwijn, geloof ik.’

Benjamin was begiftigd met een scherpe reukzin. Een zegen of een vloek, afhankelijk van de omgeving. Hij keek nog eens rond, maar zag geen wijnfles of tweede karaf.

Hij liep dichterbij het bureau toe en bestudeerde het gezicht van meneer Norris. Verscheidene bijzonderheden trokken zijn aandacht. Hij hoorde de sombere stem van zijn vader in zijn hoofd en wees de bijzonderheden aan. ‘Zie je dat speeksel daar? Dat schuim? De manier waarop hij zijn hand tot een vuist heeft gebald alsof hij pijn had? Kan dat op vergiftiging wijzen?’

Reuben keek een ogenblik fronsend op de dode neer en wendde zich toen tot Benjamin. ‘Ben jij de schouwarts of ben ik het? Ik heb altijd al gezegd dat je medicijnen moest gaan studeren in plaats van rechten. Maar je wilde niet luisteren, dus ik zal je dankbaar zijn als je je ongeschoolde meningen voor je houdt. Het enige vergif dat ik zie, is dit.’ Reuben tikte weer tegen de lege karaf.

Toen richtte de arrogante man zich op en hij trok zijn schouders naar achteren. ‘Tijdens de officiële lijkschouwing zal ik natuurlijk een grondig onderzoek doen. Maar voor het ogenblik heb ik genoeg gezien om te weten dat we niet te maken

hebben met dood door een ongeval of een natuurlijke oorzaak.’ Hij knikte de agent toe. ‘Roep een jury bij elkaar.’

Reuben richtte zijn geërgerde blik weer op Benjamin. ‘En als jij en je *geachte* meneer Hardy nu de kamer zouden willen verlaten...?’

Toen ze geen haast maakten, hief de schouwarts zijn armen en jaagde hen weg als een boze gans die met zijn vleugels flappert. ‘Wegwezen. Niemand mag het lichaam verstoren tot de officiële lijkschouwing plaatsvindt.’

Ze stapten de deur uit en meneer Hardy mopperde zachtjes: ‘Je broer is weer charmant als altijd.’

‘Ja,’ beaamde Benjamin.

Ze liepen achter de agent aan naar een salon om de agent van Bow Street af te wachten.

2

De agent van Bow Street arriveerde. Met zoveel misdaden in Londen en niet genoeg dienders werd niet aan iedere zaak een rechercheur toegevoegd. Bovendien bleven veel misdaden onopgelost – tenzij een slachtoffer of geïnteresseerde partij op eigen kosten iemand inhuurde. Maar Percival Norris was zowel verbonden aan een rijke familie als aan een bekend procureurskantoor, dus een magistraat had snel een man op de zaak gezet.

De rechercheur bracht eerst enige tijd door achter gesloten deuren met de schouwarts en de overledene en voegde zich toen bij de wachtenden in de salon.

‘Agent Riley van Bow Street,’ kondigde Buxton aan en hij gaf de namen van de verzamelde bedienden: mevrouw Kittleson, de huishoudster; Marvin, de huisknecht; en Mary Williams, het dienstmeisje. Benjamin en meneer Hardy stelde hij niet voor.

Ben nam de gelegenheid te baat om de agent te bestuderen. Ze hadden niet eerder kennisgemaakt. Hij was midden dertig en had bruin haar, een spookachtig witte huid, prominente oren en een lange nek. Speurders van Bow Street hadden de naam vakkundig, goed getraind en gewiekst te zijn, maar dit mannetje leek niet in het beeld te passen en hij deed hem zelfs denken aan een wezel.

Kennelijk merkte de speurder het verzuim van de agent op, want hij wendde zich tot meneer Hardy en Benjamin en vroeg met een arbeidersaccent: ‘En wie zijn deze heren?’

Hardy antwoordde voor hen beiden. ‘Robert Hardy en Benjamin Booker, van Norris, Hardy en Hunt.’

Riley trok zijn wenkbrauwen op en kon een spotlach niet verbergen. ‘Aha... de beetgenomen Booker, de *benish* Ben? Ik heb over u gehoord.’

Benjamin klemde zijn kaken op elkaar. Zijn nek werd warm van schaamte om zo genoemd te worden waar zijn meerdere bij was, evenals verscheidene vreemden. Hoewel *benish* plat was voor *dom* had Ben nooit reden gehad om een hekel te krijgen aan zijn voornaam. Tot nu.

Rileys ogen twinkelden onder zijn overhangende oogleden. ‘De knappe beklagde heeft u zand in de ogen gestrooid, nietwaar?’ Hij gniffelde. ‘Ze heeft u vast wat op de mouw gespeld en u slikte haar smoesjes.’

Benjamin balde zijn hand tot een vuist. Meneer Hardy legde waarschuwend een hand op zijn arm en hield de rechercheur kalm voor: ‘Er is een man vermoord, agent Riley.’

‘Juist. Zo is het.’ Riley sloeg een blaadje om in zijn notitieboekje en schudde zijn hoofd, om zijn mond speelde nog een lach. Toen werd hij ernstig en hij vroeg: ‘En wat brengt u tweeën hier vanavond?’

Benjamin verklaarde: ‘We hadden afgesproken in de Queen’s Head, zoals we vaak doen, en liepen samen naar huis toen we de nachtwaker hoorden schreeuwen. We gingen op het geluid af om te kijken of we konden helpen.’

Riley krulde zijn dunne lippen. ‘Wat beschaafd van u. Wat onbaatzuchtig. Was u niet op zoek naar een rijke nieuwe klant of lucratieve rechtszaak?’

‘In het geheel niet.’

‘Kent u het slachtoffer?’

Hardy knikte. ‘Percival Norris was medeoprichter van ons procureurskantoor. De afgelopen jaren heeft hij zich veelal teruggetrokken omdat zijn taken ten aanzien van het landgoed van de Wilders te veel van zijn tijd in beslag namen.’

Het dienstmeisje rolde even met haar ogen, maar niemand anders dan Benjamin leek het op te merken.

Riley wendde zich tot het drietal bedienden bij de haard: de betraande huishoudster, de onaangedane bejaarde knecht en het dienstmeisje met het scherpe gezicht.

Hij begon met de huishoudster, die het lichaam had gevonden.

‘Kon u het goed vinden met uw meester?’

‘Hij was mijn meester niet – niet echt. Juffrouw Rose Lawrence is nu mijn mevrouw en daarvoor haar grootvader, meneer Wilder. God hebbe zijn ziel. Meneer Norris was hier alleen als bewindvoerder en voogd van juffrouw Rose.’

‘U mocht hem niet, begrijp ik?’

‘Nee, ik mocht hem niet.’ Mevrouw Kittleson keek naar de knecht. ‘Ik denk dat alleen Marvin hem mocht.’

De bejaarde man antwoordde met schorre stem: ‘Ik mocht hem wel. Hij dronk van tijd tot tijd een glas met me en betaalde mijn loon. Ik heb geen reden om iets lelijks over hem te zeggen.’

Riley wierp een verwachtingsvolle blik op het dienstmeisje.

Ze zei: ‘Ik ben hier pas ongeveer een jaar. Ik doe gewoon mijn werk en hou me gedeisd.’

De knecht gromde. ‘Met je oor tegen de deur zeker.’

Riley negeerde dit en vroeg: ‘Geen sporen van inbraak, klopt dat?’

‘Dat klopt,’ antwoordde de huishoudster. ‘Ik vrees dat we de achterdeur niet hadden afgesloten. Die komt uit op de tuin, ziet u, niet op de openbare weg. We doen het al jaren zo. Ik had nooit gedacht...’ Er verschenen nieuwe tranen en ze drukte een zakdoek eerst tegen haar ene en toen tegen haar andere oog.

‘Hebt u iemand horen of zien binnenkomen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat zult u Mary moeten vragen. Marvin en ik waren er niet. We zijn rond vier uur vertrokken voor een feest bij de Adairs, in York Street. Meneer Norris gaf ons permissie om weg te gaan; het enige vriendelijke gebaar dat hij ooit heeft gemaakt. Onze juffrouw Rose vierde haar verloving, ziet u.’

Riley keek ongelovig. ‘Marvin en u waren uitgenodigd voor een feest in *deze* buurt?’

‘Niet als gast. Maar ik ken de kokkin daar en had aangeboden haar te helpen. Ze was dankbaar en nodigde ons uit om met hen in het personeelsvertrek een hapje te eten. Zelfs taart en champagne. We gluurden om een hoekje en zagen ons meisje

in haar mooie kleren. Ze zag er knapper uit dan ooit. En leek precies haar overleden moeder, God hebbe haar ziel.' Opnieuw bette ze haar ogen.

'Ik neem aan dat juffrouw Lawrence nog niet terug is gekomen?'

'Dat klopt.'

'Dan zal ik haar later ondervragen.'

Riley wendde zich tot het dienstmeisje. 'Maar eerst: was u de hele avond hier, juffrouw?'

'Nee.'

'Waar was u dan?'

Ze haalde haar schouders op. 'Uit met mijn vriendje, als u het beslist wilt weten. De oude man had ons een avond vrij gegeven. Ik was niet van plan om dat te laten schieten en te gaan sloven voor zo'n stelletje rijkelui.'

De huishoudster fronste. 'Let op je woorden, Mary. Dat is geen manier van spreken over je meerderen.'

'Ze zijn niks beter dan ik. En in het geval van de oude man slechter. Hij heeft zijn verdiende loon gekregen, vind ik.'

'Wat bedoelt u daarmee?' vroeg Riley.

Weer dat oneerbiedige schouderophalen. 'Alleen dat er geen vent rondloopt die het meer heeft verdiend.'

De jonge agent sprak. 'Ik denk dat een dief gebruik gemaakt heeft van het feit dat de deur niet afgesloten was en van plan was een paar kostbaarheden te pikken. Hij heeft meneer Norris zo laten schrikken dat die zijn pistool pakte. Er zijn de laatste tijd meerdere berovingen geweest in de buurt.'

Riley dacht even na en vroeg: 'Wordt er iets vermist uit zijn kantoor?'

De huishoudster schudde haar hoofd. 'Niet dat me is opgevallen. Maar van zijn papieren en zo zou ik het niet weten.'

'En elders in huis?'

'Er lijken een paar stukken zilver weg; een kan en twee kandelaars heb ik tot nu toe ontdekt. Ik zal de inventaris moeten tellen.'

‘Ja, graag,’ zei Riley. ‘Er ligt in het kantoor een gebroken glas op de grond. Heeft meneer Norris in het verleden vaker met glazen gegooid? Misschien als hij... onder invloed was?’

‘Nee, meneer,’ antwoordde mevrouw Kittleson.

Het dienstmeisje voegde eraan toe: ‘Maar hij schreeuwt en scheldt wel tegen ons als hij kwaad is, nuchter of niet. En nu u het zegt, ik heb inderdaad een glas horen kapotvallen toen ik naar buiten ging, maar ik heb niet gewacht tot hij me opdroeg om het op te ruimen. Ik was gekleed voor een avondje uit en mijn vriendje wachtte.’

‘Aha. Ik moet de naam van die heer hebben om uw gangen te verifiëren.’

Mary proestte. ‘Heer. Haha. Wat een goeie. Ik zal hem zeggen dat u dat zei. Wat een grap.’

Riley fronste en schreef de naam en het beroep van de man in zijn notitieboekje.

Benjamin zei: ‘Het viel me op dat de karaf op zijn bureau leeg was.’

‘We hadden geen drank meer,’ legde de knecht uit. ‘Ik had nog niet eh... meer gekocht.’

‘De schouwarts rook sinaasappels aan de overledene,’ vervolgde Benjamin.

De huishoudster keek verbaasd op. ‘Ik heb hem geen sinaasappels opgediend.’

‘Geen... sinaasappelwijn?’

Marvin leek te weifelen. ‘Tja, er zat wijn in –’

‘Hij dronk het liefst gin,’ onderbrak de huishoudster hem. ‘Maar in geval van nood dronk hij bijna alles. Dat is toch zo, Marvin?’

Marvin hield haar blik een moment vast en knikte langzaam. ‘Dat is zo.’ Opnieuw weifelde de oude man. ‘Is er een... wijnfles in de kamer?’

‘Nee.’

‘O. Nou, dan...’ Hij haalde zijn knokige schouders op. ‘Ik moet me vergissen.’

Vergissen waarin? vroeg Benjamin zich af, maar de agent schreef iets in zijn notitieboekje en ging over op een ander onderwerp.

‘Een voor de hand liggende vraag is wie voordeel zal hebben bij de dood van meneer Norris. Wie is zijn erfgenaam?’

Toen de bedienden besmookte blikken wisselden, zei meneer Hardy: ‘Ik geloof dat juffrouw Lawrence’ ongetrouwde tante, Isabelle Wilder, als zijn naaste familielid oorspronkelijk werd genoemd als erfgename. Maar Percival kan zijn testament veranderd hebben bij een andere raadsman. Ik kan zijn papieren doornemen, als u wilt...?’

Riley antwoordde koel: ‘Die zal ik zelf wel bekijken, dank u.’

Hardy zei: ‘Ik begrijp het. Maar u vroeg ernaar.’

Riley krabde aan zijn oor en fronste onzeker. ‘Het zou voor mij waarschijnlijk onbegrijpelijke juridische wartaal zijn. Ik veronderstel dat het geen kwaad kan – *nadat* de schouwarts klaar is daarbinnen. Maar u moet het me laten weten als u iets vindt wat verband houdt met zijn dood.’

‘Natuurlijk. Daar gaat het tenslotte om.’

Riley keek op, met zijn pen in de aanslag. ‘En waar is die Isabelle Wilder nu?’

Mevrouw Kittleson antwoordde: ‘In Belle Island, op het landgoed van de familie Wilder in Berkshire.’

‘Is ze hier de laatste tijd nog geweest?’

‘Lieve help, nee!’ riep de huishoudster uit. ‘Juffrouw Isabelle is in geen jaren in Londen geweest. Wat een idee!’

Riley wendde zich weer tot meneer Hardy. ‘Hebt u, afgezien van de erfenis, reden om die juffrouw Wilder te verdenken?’

Voordat Hardy kon antwoorden, vloog de salondeur open en een jonge vrouw in een avondjapon kwam binnenstuiven. Lichte zijde zwierde om haar enkels, haar lichtbruine haar was hoog opgestoken. Ze schrok toen ze al die mensen zag, deed een stap naar achteren en botste tegen de jongeman achter haar op. Hij stak beide handen uit om haar op te vangen en zijn bezorgde blik bleef een ogenblik rusten op haar profiel voordat hij om zich heen keek. Achter hem betrad een oudere vrouw in het

zwart de kamer. De kamenierster of gouvernante van juffrouw Lawrence, vermoedde Benjamin.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg de heer. Hij droeg donkere avondkleding, was tener en sproetig, en bijna net zo knap als zijn metgezellin.

Zonder acht op hem te slaan vroeg Riley: ‘Juffrouw Lawrence?’

‘Ja,’ antwoordde de jonge vrouw. ‘En dit is mijn aanstaande, meneer Adair. En juffrouw O’Toole.’ Toen ze de oudste firmant zag, zei ze: ‘O, goedenavond, meneer Hardy. Ik zag u niet meteen. Komt u oom Percy bezoeken?’

‘Vandaag niet.’ Hij zweeg even en voegde er voorzichtig aan toe: ‘Ik vrees dat hij dood is, kind.’

Haar gehandschoende hand vloog naar haar mond. ‘O, nee. In zijn slaap?’

Hardy schudde zijn hoofd. ‘In zijn kantoor.’

Riley voegde eraan toe: ‘Hij is vermoord. Door een indringer, wellicht.’

‘Vermoord?’ Haar donkere ogen werden groot.

‘Terwijl wij op het feest waren,’ zei meneer Adair. ‘Wat tragisch.’

De jonge vrouw kreeg tranen in haar ogen. ‘Oom Percy had met ons mee moeten gaan. Ik heb het hem nog zo gezegd.’ Juffrouw Lawrence schudde haar hoofd. ‘Om aangevallen te worden, hier in zijn eigen huis. Heeft iemand hem... neergeschoten of...?’

‘Neergeknuppeld,’ antwoordde Riley.

Juffrouw Lawrence kromp in elkaar en vroeg toen: ‘Was hij... beneveld?’

‘Dat weten we niet. Waarom?’

‘Omdat ik hoop dat hij er niets van gemerkt heeft dat hij stierf. Dat hij geen pijn heeft gehad.’

Meneer Adair zei koel: ‘In het geval van meneer Norris kunnen we er rustig van uitgaan dat hij dronken was.’

Riley zei: ‘De schouwarts rook geen gin bij hem. Alleen

sinaasappels, maar de huishoudster houdt vol dat ze hem die niet heeft geserveerd.’

Rose keek over haar schouder naar de jonge man. Er werd een blik tussen hen gewisseld. Ze deed haar mond open om iets te zeggen, maar hij pakte haar arm om het te voorkomen.

Riley zat te schrijven en hem viel het niet op, maar Benjamin en meneer Hardy beslist wel en ze keken elkaar veelbetekenend aan.

‘Denk nu even terug,’ zei Riley. ‘Heeft iemand van u iets gehoord of gezien waar we iets aan kunnen hebben?’

Het dienstmeisje deed een stap naar voren. ‘Ik heb hem wel ruzie horen maken met een man voordat ik het huis verliet, maar ik heb niet aan de deur geluisterd, in tegenstelling tot wat sommigen van me denken.’ Ze stak haar duim achterwaarts naar de huisknecht.

‘Was dat voor of nadat u glaserinkel had gehoord?’

‘Vlak ervoor.’

‘Weet u met wie hij ruziemaakte?’

Haar blik schoot door de kamer, toen keek ze hem weer aan. ‘Ik... Nee, meneer. Ik heb hem geen naam horen noemen.’

Had ze naar meneer Adair gekeken, of had Benjamin het zich verbeeld?

Riley merkte het niet en wendde zich vervolgens tot de waardige oudere vrouw in onberispelijk zwart. ‘Bent u hier ook een bediende?’

De vrouw verstijfde. ‘Ik ben juffrouw Lawrence’ voormalige gouvernante en huidige gezelschapsdame en chaperonne.’

‘Aha. En had u iets tegen Percival Norris?’

‘De manier waarop hij mijn jonge mevrouw behandelde, beviel me niet. Maar verder niets.’

Riley keek van de een naar de ander. ‘Kent u iemand die reden had om meneer Norris kwaad te doen? Om hem dood te willen?’

In de salon werden heimelijke blikken gewisseld. Ten slotte zei juffrouw Lawrence: ‘Alleen ik, neem ik aan.’

‘Rose...’ waarschuwde meneer Adair fluisterend.

‘Waarom niet? De bedienden zullen het toch tegen iedereen zeggen. Ik heb liever dat hij het van mij hoort.’

Ze wendde zich tot agent Riley. ‘Ik was boos op hem. Dat is geen geheim. Hij legde me de ene na de andere hindernis in de weg. Hij wilde niet dat ik het aanzoek van meneer Adair accepteerde, beperkte mijn toelage en eiste een onredelijke huwelijksovereenkomst. Dus ja, ik geef toe dat ik reden had, maar ik heb hem geen kwaad gedaan. Dat kon niet eens, al had ik het gewild. Ik ben sinds halverwege de middag bij de Adairs geweest. We komen net terug van het feest.’

Haar gezette gezelschapsdame knikte. ‘Dat is waar. Ik ben al die tijd bij haar geweest.’

‘Ik ook,’ voegde meneer Adair eraan toe.

Juffrouw O’Toole wierp hem een geschokte blik toe. ‘Niet *bij* haar, meneer Adair. Pas op. U wekt de verkeerde indruk bij die mannen.’

‘Natuurlijk niet *bij* haar toen ze zich kleepte voor de avond, maar wel in huis. Ik heb die tijd doorgebracht met mijn vader en een mooie fles bordeaux, luisterend naar zijn adviezen voor een lang en succesvol huwelijk.’ Zijn blik bleef liefdevol rusten op juffrouw Lawrence en hij pakte haar hand.

Riley vroeg: ‘Kunt u dan nog iemand anders bedenken die een wrok koesterde tegen meneer Norris?’

‘Lieve help,’ antwoordde juffrouw Lawrence. ‘Ik denk niet dat veel mensen hem graag mochten. Vergeef me alstublieft, meneer Hardy. Ik weet dat hij uw vriend en compagnon was. Maar ik kan eigenlijk ook niemand bedenken die hem kwaad zou doen. Behalve...’

‘Behalve?’

Ze trok rimpels in haar voorhoofd. ‘Er kwam hier onlangs een zakenman. De deur was dicht, dus ik heb hem niet gezien, maar wel gehoord. Hij was duidelijk boos en verhief zijn stem.’

‘Waar was hij boos om?’

‘Hij wilde dat oom Percy investeerde in een of ander plan.’

Ik heb alleen maar geluisterd omdat hij Belle Island noemde.’

‘Weet u de naam van die man?’

‘Nee.’

‘Hield uw oom zijn afspraken bij in een agenda?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Toch zal ik zijn bureau doorzoeken.’ Riley maakte een aantekening en vroeg de bedienden: ‘Een van u moet die man hebben zien binnenkomen. Kan iemand van u zeggen hoe zijn naam was of een beschrijving van hem geven?’

De huishoudster, het dienstmeisje en de huisknecht schudden hun hoofd.

‘Of de naam van iemand anders die iets tegen Percival Norris had?’

Weer werden de hoofden geschud. Alleen meneer Hardy reageerde. In zijn ogen, zag Benjamin, verscheen een licht – had hij een idee of een verdenking?

Hij zei: ‘Ik spreek niet graag kwaad van iemand die hier niet is en zich niet kan verweren. Maar Percival is onlangs naar Belle Island gereisd en heeft ruzie gehad met juffrouw Wilder. Hij vertelde het me met enige bezorgdheid.’

De agent wendde zich verwachtingsvol tot juffrouw Lawrence.

De jonge vrouw haalde haar schouders op. ‘Het is mogelijk. Soms hadden ze wat onenigheid over het beheer van het landgoed. Maar tante Belle is in jaren niet in Londen geweest en doet geen vlieg kwaad.’

‘Dat is waar, meneer,’ beaamde de huishoudster.

Riley dacht even na. ‘Nou, ik zal er een aantekening van maken. Maar eerst ga ik op zoek naar een meer voor de hand liggende dader uit de buurt.’

Hij keek zijn aantekeningen door en leek tevreden. ‘Ik denk dat agent Buxton het goed heeft gezien. Een dief is door de niet afgesloten tuindeur binnengedrongen, heeft een paar stukken zilver gestolen en is toen naar het kantoor gegaan, waar hij tot zijn verrassing meneer Norris aantrof. Norris reikte naar een

pistool dat hij in de bovenste lade van zijn bureau bewaarde, maar voordat hij kon schieten, sloeg de indringer hem met een hard voorwerp, wellicht een van de zilveren stukken die hij bij zich had.'

Riley sloeg zijn notitieboekje dicht. 'Ik zal kijken of het vermiste zilver bij een pandjeshuis in de buurt opduikt. Het kan zijn dat we onze dief en moordenaar op die manier vinden. Voorlopig kunt u allen gaan. Maar ik behoud me het recht u op te roepen als er vragen rijzen. Begrepen?'

Er werd plechtig geknikt en de bedienden verlieten de salon.

Juffrouw Lawrence schonk de rechercheur een charman- te glimlach. 'Eigenlijk... zijn we van plan om morgen naar Berkshire te reizen, in de buurt van Maidenhead.'

'U wilt de stad uit? Waarom?'

'Mijn tante kon niet bij ons verlovingsfeest zijn, dus we gaan naar haar toe. Ik hoop dat we onze reis niet zullen hoeven uitstellen.' Ze wapperde met haar wimpers naar hem en vroeg voorzichtig: 'Mogen we alstublieft morgen naar Belle Island reizen?'

Riley aarzelde, zijn blik bleef rusten op het knappe, jonge gezicht. 'Ik zie niet in waarom niet. Berkshire is niet zo ver weg, mocht het nodig zijn dat ik weer contact met u zoek.'

'Uitstekend.' Rose Lawrence straalde. 'Mijn tante zou ongerust zijn als we werden opgehouden.'

Hij lachte terug, boog en liep de salon uit.

Benjamin liep achter hem aan naar de gang. 'Eén zwakke plek in uw theorie, agent Riley. Ik zag sporen van vergiftiging, maar een dief zou geen moeite doen met vergif.'

Riley draaide zich om. 'Als in het onderzoek van de schouw- arts vergiftiging wordt vastgesteld, dan zal ik me daar uiteraard mee bezighouden.'

Terwijl ze door de gang naar de plaats van de misdaad liepen, zag Benjamin een klein glanzend voorwerp op het tapijt liggen en hij hurkte om het van dichtbij te bekijken. Een granaten oor- bel, de bloedrode steen gezet in gouden blaadjes. Waarschijnlijk

van geen belang, maar hij wees er toch op.

‘Verloren door juffrouw Lawrence, natuurlijk.’ Riley bukte om hem op te rapen. ‘Maar ik zal hem toch aan de schouwwarts laten zien, voor de zekerheid.’ Behoedzaam opende hij de deur van het kantoor en Benjamin hoorde binnen zijn broer met lage stem de deskundige uithangen.

Voordat Riley naar binnen glipte, draaide hij zich nog even om en fluisterde met een knipoog: ‘Wel, goedenacht, “*benish*” Ben.’

Subtiel weggestuurd bleef Benjamin aarzelend bij de tuindeur staan, onzeker wat hij moest doen. Daar voegde meneer Hardy zich bij hem en ze keken toe hoe de bedienden verschillende kanten op verdwenen, terug naar hun taken of naar bed voor de nacht.

Meneer Adair leidde juffrouw Lawrence de gang in en zei zacht: ‘Je kunt vannacht beter bij ons komen logeren, Rose. Misschien is het hier niet veilig.’

Juffrouw Lawrence bracht een wankel lachje op. ‘Dank je.’

Haar gezelschapsdame knikte instemmend en liep naar de bediendentrap. ‘Geef me vijf minuten om wat spullen bij elkaar te zoeken voor juffrouw Rose.’

Toen haar chaperonne uit het zicht was, stal de jongeman een kus.

Benjamin wendde zijn blik af en hipte van de ene voet op de andere, rusteloos omdat hij hier doelloos stond. ‘Zullen we het huis doorzoeken? Nog een kijkje nemen in het kantoor?’ Hij wees naar de dichte deur.

Meneer Hardy stak een hand op. ‘Je broer zou gepikeerd zijn over onze bemoeienis. Misschien zelfs een klacht indienen.’

‘Klopt.’ Ben zuchtte. ‘Maar er moet iets zijn wat we kunnen doen. Ik ben er niet van overtuigd dat de dader een onbekende indringer is.’

Zijn mentor keek hem onderzoekend aan, toen streek hij over zijn vermoeide gezicht. ‘Je bent niet tevreden met die theorie, en ik ook niet. Jij en ik weten allebei dat de politiemensen van

Bow Street zelden tijd hebben om zo ijverig naar misdadigers te zoeken als we graag zouden willen. Zeker als ze daarvoor de vertrouwde gemakken van Londen moeten verlaten om verder van huis te zoeken.'

'Wat suggereert u?'

'Dat er geen gerechtigheid komt voor mijn vriend als we niet iets doen. Zag je die blik die heen en weer ging tussen juffrouw Lawrence en Adair? Er is hier meer aan de hand.'

'Ik heb het gezien, inderdaad.'

'En nu heeft Riley het goedgevonden dat ze de stad uit gaan om haar tante Isabelle Wilder te bezoeken. Misschien zelfs om haar te... waarschuwen.'

'Waarschuwen?'

Hardy knikte grimmig. 'Ze heeft niet alleen ruziegemaakt met Percy toen hij daar de laatste keer was, maar ze heeft hem naderhand ook een boze brief geschreven.'

Benjamins wenkbrauwen gingen omhoog. 'Hadden we dat niet tegen Riley moeten zeggen?'

De oudere man trok een gezicht – de uitdrukking legde de nadruk om zijn dunne lippen en lange, smalle neus. 'Misschien had ik dat moeten doen. Maar je zag hoe ongeïnteresseerd Riley was om iets over juffrouw Wilder te horen.'

'De brief zou tastbaar bewijs van haar wrok verschaffen.'

'Als we die hadden.'

'Waar is hij?' Benjamin gebaarde weer naar de dichte deur. 'Als hij in zijn kantoor is, dan –'

Hardy schudde zijn hoofd. 'Hij is vernietigd. Hij heeft me stukken hardop voorgelezen en de brief toen in zijn woede verfrommeld en in de haard gegooit.'

Benjamin snoof. 'Waarom? Wat had ze geschreven?'

'Ze betwistte zijn beheer van hun zaken en dreigde hem zijn taak als bewindvoerder af te nemen. Niets illegaals, maar als zo'n familiedrama openbaar wordt is het onweerstaanbaar voor journalisten en ik weet niet of onze firma op dit moment nog een schandaal kan doorstaan.'

Benjamins maag kneep samen. ‘Vanwege mijn zeer publiekelijke falen.’

Hardy’s gezicht verzachtte. ‘Zo zou ik het niet willen zeggen, mijn jongen. Ik zou ook niet weer over dat gevoelige onderwerp zijn begonnen als ik niet door de omstandigheden was gedwongen. We komen er wel bovenop, maar het tijdstip waarop een nieuw schandaal aan het licht komt, had niet slechter kunnen zijn. Percivals dood is al erg genoeg. Als mijn verdenking over juffrouw Wilder ongegrond blijkt, zouden we de kranten voor niets voer hebben gegeven.’

Hardy zweeg even en voegde er toen vastberaden aan toe: ‘Als we bevestigend bewijs vinden dat erop duidt dat ze een hand heeft gehad in Percivals dood, dan zou ik natuurlijk niet aarzelen om de brief te vermelden, maar op dit moment geloof ik niet dat het het risico waard is. Tenzij jij vindt van wel?’

Benjamin dacht na en schudde zijn hoofd. ‘Zonder ondersteunend bewijs zou het ons geen goed doen. Het zou uw woord tegen dat van juffrouw Wilder zijn.’

‘Inderdaad.’ Hardy’s gezicht klaarde op en hij stak een vinger op alsof hem een licht opging. ‘Alleen... zij weet niet dat Percy de brief heeft vernietigd. Voor zover zij weet, is de brief hier tussen zijn vele papieren.’

‘Aha.’ Benjamin knikte toen de betekenis tot hem doordrong. ‘En als ze gelooft dat wij de brief hebben, zal ze niet ontkennen dat ze hem geschreven heeft en wellicht nog meer bekennen.’

Hardy knikte, zijn ogen nadenkend samengeknepen. ‘Dit is wat ik wil dat je doet. Ga naar Belle Island, en vlug. Stel je voor als lid van de firma van haar oom. Ze zal niet vermoeden wat de echte reden is dat je er bent. Vertrek zo gauw mogelijk, zodat je arriveert voordat het nichtje haar kan waarschuwen.’

‘Wacht, wilt u dat *ik* ga?’

‘Ja, Ben. Ik weet dat je niet dol bent op reizen, maar je zou me een grote persoonlijke dienst bewijzen, en de firma. Ik kan op het moment niet weg, nu de Monkford-zaak ophanden is en Cordelia elke dag kan bevallen. En je moet toegeven dat het

misschien wel een opluchting is om de stad uit te gaan tot het schandaal en de spotternij bedaald zijn.'

'Dat is waar.'

'Het is niet ver. Je kunt met de postkoets naar Maidenhead en daarvandaan een rijtuig huren.'

'En dan gewoon bij haar op de stoep staan? U weet dat ik geen reden heb om rond te snuffelen en vragen te stellen.'

'Natuurlijk wel. Het is alleen maar professionele beleefdheid dat iemand van onze firma persoonlijk het droeve nieuws van zijn dood komt brengen en kijkt of ze hulp nodig heeft met maatregelen.'

Hardy raakte enthousiast. 'Bovendien ben jij toch de perfecte persoon om te gaan? Je hebt Riley gezien. Juffrouw Lawrence hoeft maar met haar wimpers te wapperen en hij gelooft haar op haar woord en buigt voor al haar wensen. Maar jij hebt op tijd je lesje geleerd. Je bent toch niet geneigd je nogmaals door een schuldige vrouw in de luren te laten leggen?'

Benjamin aarzelde en kneep zijn handen samen achter zijn rug om het trillen te verbergen. In hem streeden angst en plichtsgevoel om de voorrang.

Toen hij niets zei, boog Robert Hardy zich naar hem toe en keek hem met zijn fletse ogen smekend aan. Wanneer waren zijn blonde bakkebaarden zo grijs geworden?

'Wil je dit voor me doen, Ben? Percival was geen volmaakt mens, dat weet ik, maar hij was mijn oudste vriend.'

Benjamin dacht aan alles waarmee meneer Hardy hem door de jaren heen had geholpen. Hij had hem in dienst genomen toen hij een onervaren jongeling was, had hem alles geleerd en hem aangemoedigd. De oudere man reageerde met veerkrachtig geduld als zijn jonge beschermeling fouten maakte en met warme lof als hij succes had. Wat een troost en wat een motivatie waren beide geweest, terwijl Benjamin van zijn eigen vader slechts afstandelijkheid en koele afkeuring had gekend.

Zou hij de ongemakken van het reizen ondergaan, de vertrouwdsheid van Londen waar hij al zijn eenendertig jaar had

gewoond verlaten om deze man te helpen die zoveel voor hem had gedaan? En misschien een moordenaar voor het gerecht brengen op de koop toe?

Ja, dat zou hij.

Een mysterieus sterfgeval.
Een vrouw op een afgelegen eiland.
En een advocaat die niet weet
wie hij kan vertrouwen.

Isabelle woont op Belle Island: een afgelegen eiland in de rivier de Thames. Een wereld op zich, waar Isabelle zich veilig voelt. Maar een terugkerende droom over een moord houdt haar uit haar slaap. Of is het een herinnering? Isabelle weet niet meer wat ze moet geloven, zeker niet wanneer ze te horen krijgt dat iemand die zij vertrouwde in Londen is vermoord.

Advocaat Benjamin Brooker onderzoekt de mysterieuze moord en komt terecht op Belle Island. Zijn voornemen om nooit meer een knappe vrouw op haar woord te geloven, wordt meteen op de proef gesteld als hij Isabelle ontmoet, hoofdverdachte in de moordzaak. Zij beweert dat ze het eiland al in geen tien jaar heeft verlaten, maar kan hij haar geloven? En wat moet hij met de gevoelens die hij voor haar begint te ontwikkelen?

De historische romans van Julie Klassen spelen zich af in negentiende-eeuws Engeland en zitten boordevol mysterie, intrige en romantiek. Met drie van haar romans won ze een Christy Award, de meest prestigieuze prijs binnen christelijke fictie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 2845 4 NUR 342

9 789029 728454